

**ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ПРИВАТНИЙ ЗАКЛАД
«ДНІПРОВСЬКИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**

СУЧАСНА ПРИКЛАДНА ЛІНГВІСТИКА

Частина II

**Дніпро
2023**

УДК 81'1(477)

ББК 81'2 УКР

С 91

*Ухвалено до друку Науково-методичною радою Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»
(протокол № 4 від 21 грудня 2023 р.)*

*Ухвалено до друку Вченою радою Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»
(протокол № 4 від 28.02.2023 р.)*

Сучасна прикладна лінгвістика. Збірник наукових праць. Дніпро: ВНПЗ «ДГУ», 2023. Ч. II. 255 с.

(в авторській редакції)

У збірник увійшли наукові дослідження, які були оприлюднені на міжнародній науково-практичній конференції «Сучасні погляди на прикладну лінгвістику» (09 листопада 2023 року). Тематика статей охоплює актуальні питання щодо розвитку та становлення прикладної лінгвістики.

Матеріали наукових досліджень можуть бути використані у практичній діяльності фахівців вказаних напрямів діяльності та у навчальному і виховному процесах закладів освіти.

ISBN 978-966-981-879-9

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Лежнєва Тетяна Миколаївна – кандидат юридичних наук, доцент, проректор Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Крашеніннікова Тетяна Валеріївна – кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Дудник Олена Володимирівна – кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Холод Ірина Василівна – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Хмель-Дунай Галина Миколаївна – кандидат біологічних наук, доцент, доцент кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Негодченко Ольга Петрівна – старший викладач кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Мірошник Андрій Дмитрович – провідний фахівець відділу організації наукової роботи, міжнародних зв'язків та академічної мобільності Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

© ВНПЗ «ДГУ», 2023

© Автори, 2023

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	5
------------------------	----------

Алексєєв Артур. Взаємодія знань корпусної лінгвістики та інформаційних технологій у навчальному процесі	6
Андрішко Олег. Матеріали до словника міжмовних омонімів: українська мова й ізоляти / некласифіковані мови Африки	15
Варакута Марина. Мистецтво говоріння і слухання: ключі до ефективного спілкування.....	25
Василенко Наталія. Літературний портрет Катеринослава. Іван Манжура (1851-1893) – український поет-казкар, вчений-фольклорист. Концептуальні роздуми та музейні інтерпретації	34
Глушенко Ганна. Практичний досвід перекладу літератури за допомогою нейромережі: переваги та виклики	43
Дудник Олена. Політика українізації напр. XX – на поч. XXI ст	53
Квітінська Ліана. Короткий екскурс у історію етносеміотики, питання та перспективи розвитку етносеміотики як науки.....	61
Корсунська Вікторія. Kommunikative Kompetenz als Element der interkulturellen Kommunikation und der beruflichen Interaktion eines Individuums in der gegenwärtigen Stufe der gesellschaftlichen Entwicklung	73
Крашеніннікова Тетяна. Роль мов у сприйнятті народів як націй	87
Лимар Андрій. Державна політика формування гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента.....	93
Natsiuk Maryana. Osidak Viktoriia. Applying multilingualism in foreign language teaching	103
Негодченко Ольга. Відображення етнокультури у творах Миколи Пимоненка.....	113
Нежива Ольга. Предметно-мовне інтегроване навчання іноземних мов у закладах вищої освіти.....	124
Поповський Анатолій. Дбаймо про культуру мови – державотворчого коду нації	132
Rakutienė Silvija, Butrimė Edita. Development of personal competences at a specialized university – a changing paradigm of traditional education	140
Руколянська Наталія. Терміни на позначення абстрактних понять у субмові кримінального процесуального права.....	151
Сергієнко Наталія. Мовні аспекти юридичної термінології у сучасному законодавстві.....	159
Сковронська Ірина. Сучасні виклики та чинники збереження національної ідентичності українців	167
Sukhoviyi Vitalii. In the beginning was the word? Language and national consciousness. Ukrainian case	175
Хмель-Дунай Галина. До питання збереження автентичності в етнокультурному просторі.....	208

Холод Ірина. Особливості використання методології CLIL у викладанні англійської мови професійного спрямування	219
Шапошнікова Анастасія. Концепт «Паляниця» в етнографічних і фольклорних матеріалах, надрукованих наприкінці XIX – на початку XX ст.....	227
Шостак Оксана. Лінгвістичні інструменти для створення психологічної адаптації.....	236
Юрченко Анна. Музейне заняття «Як козаки у розвідку ходили»: захід на стику історії, археології та патріотичного виховання.....	244
ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ	253

та невміння прораховувати наслідки; відсутність доступу до якісного освітнього матеріалу і слабе бажання займатися самоосвітою.

Список використаної літератури

1. Ажнюк Б. М. Мовна єдність нації: діаспора й Україна. Київ: Рідна мова, 1999. 450 с.
2. Дашкевич Я. Основні етапи етнічної історії української нації. *Родовід*. 1991. №2. С. 32-36.
3. Залізняка Л. Від склавинів до української нації. Київ, 1977. 256 с.
4. Іванишин В., Радевич-Винницький Я. Мова і нація. Дрогобич: Відродження, 1994. 218 с.
5. Попова Т.В., Ліпкан В.А. Стратегічні комунікації: [словник] / Т.В. Попова, В.А. Ліпкана. Кив: ФОП О.С. Ліпкан, 2016. 416 с. С.248.
6. Руда О.Г. Мовне питання як об'єкт маніпулятивних стратегій у сучасному політичному просторі: монографія / Олена Руда; НАН України, Інститут української мови. Київ, 2012. 232 с.

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ФОРМУВАННЯ ГУМАНІТАРНОЇ СКЛАДОВОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ОСОБИСТОСТІ СТУДЕНТА

Андрій ЛИМАР

*кандидат історичних наук, доцент, доцент
кафедри міжкультурної комунікації та
соціально-гуманітарних дисциплін*

ВНПЗ «Дніпровський гуманітарний університет»

У статті розглянуто сучасний стан реалізації державної політики, спрямованої на формування гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента, її нормативно-правове забезпечення. Досліджено ключову роль у формуванні гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента закладів вищої освіти, їх професорсько-викладацького складу. Визначено поняття професійної ідентичності студента. Охарактеризовано аспекти процесу формування професійної ідентичності студента. Запропоновано конкретні напрями подальшого розвитку державної політики формування гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента.

Ключові слова: державна політика, гуманітарна складова, професійна ідентичність, особистість студента, гуманізація освіти, гуманітаризація освіти, професійна самосвідомість.

The article examines the current state of implementation of the state policy aimed at the formation of the humanitarian component of the student's professional identity and its regulatory and legal support. The key role in the formation of the humanitarian component of the professional identity of higher education institutions student and their teaching staff was studied. The concept of a student's professional identity is defined. Aspects of the process of forming the student's professional identity are characterized. Specific directions for the further development of the state policy of forming the humanitarian component of the student's professional identity are proposed.

Keywords: state policy, humanitarian component, professional identity, student personality, humanization of education, humanitarianization of education, professional self-awareness.

Постановка наукової проблеми та її значення. Сучасна наука розглядає студентство як особливу соціально-вікову категорію, основними характеристиками якої є професійне навчання як провідний вид діяльності та розгорнуті процеси професійно-особистісного самовизначення. Період навчання у виші є визначальним для розвитку професійної ментальності, професійної самосвідомості, професійної ідентичності. Навчання у ЗВО є важливим періодом формування професійної ідентичності. На етапі навчання у закладах вищої освіти відбувається формування позитивної професійної ідентичності.

На розвиток гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента спрямована сьогодні і оновлена державна політика, акцентована на гуманізації та гуманітаризації вищої освіти.

Ступінь дослідження проблеми. Загальні проблеми професійної ідентичності розглядають у своїх роботах Д. В. Швець, О. П. Соснюк, С. І. Позняк, Н. В. Підбуцька, Л. В. Беляєва, Л. В. Музичко, О. Я. Романишина, Г. О. Балл, В. Л. Зливков, С. О. Копилов та ін. Однак проблема реалізації державної політики формування гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента у дослідженнях вітчизняних науковців не розглядалась.

Виклад основного матеріалу. Закон України «Про освіту» визначає, що метою освіти є всебічний розвиток людини як особистості та найвищої цінності суспільства, розвиток її талантів, розумових і фізичних здібностей, виховання високих моральних якостей, формування громадян, здатних до свідомого суспільного вибору, збагачення на цій основі інтелектуального, творчого, культурного потенціалу народу, підвищення освітнього рівня народу, забезпечення народного господарства кваліфікованими фахівцями [1].

Крім цього, у преамбулі даного Закону зазначено: «освіта в Україні ґрунтується на засадах гуманізму, демократії, національної свідомості, взаємоповаги між націями і народами», а ст. 6 Закону серед основних принципів освіти називає «гуманізм, демократизм, пріоритетність загальнолюдських духовних цінностей» [1].

Зміст і сутність понять гуманізації та гуманітаризації освіти закріплені у Державній національній програмі «Освіта» («Україна XXI століття»). Гуманізація освіти полягає в утвердженні людини як найвищої соціальної цінності, найповнішому розкритті її здібностей та задоволенні різноманітних освітніх потреб, забезпеченні пріоритетності загальнолюдських цінностей, гармонії стосунків людини і навколишнього середовища, суспільства і природи. Гуманітаризація освіти покликана формувати цілісну картину світу, духовність, культуру особистості і планетарне мислення.

Ці два поняття та їх реалізація нерозривно пов'язані з національною спрямованістю освіти, що полягає у невіддільності освіти від національного ґрунту, її органічному поєднанні з національною історією і народними традиціями, збереженні та збагаченні культури українського народу, визнанні освіти важливим інструментом національного розвитку і гармонізації національних відносин [3].

Закон України «Про основні засади державної політики у сфері утвердження української національної та громадянської ідентичності» дає нормативні визначення здійснення такої політики. Так, духовно-моральне виховання молоді, у т. ч. студентської, здійснюється за наступними напрямками: популяризація та поширення україномовного культурного продукту; сприяння утвердженню сімейних цінностей та активне залучення сім'ї до національно-патріотичного виховання; популяризація та збереження культурної спадщини та культурних цінностей України; формування лідерських компетентностей, особистої психологічної та духовної стійкості, проактивної життєвої позиції і усвідомленої громадянської відповідальності;

визначення ціннісних засад та етичних стандартів професійної діяльності, що передбачають сумлінне ставлення до виконання своїх обов'язків і запобігання корупції та зловживанню повноваженнями; дбайливе ставлення до довкілля та природних ресурсів держави [2].

Гуманітарна складова професійної ідентичності особистості особливо підкреслена у визначенні особливостей громадянської освіти, метою якої є формування та розвиток громадянських компетентностей на основі загальнолюдських цінностей та суспільно-державних (національних) цінностей України.

Громадянська освіта в Україні спрямовується на формування та розвиток громадянських компетентностей через: викладацьку діяльність; просвітницьку діяльність; соціальну рекламу; залучення громадян до процесів формування та реалізації державної, регіональної і місцевої політики; участь громадян у масових просвітницьких заходах [2].

Громадянська освіта має ґрунтуватися на суспільно-державних (національних) цінностях, цінностях особистої ефективності, правдивості та критичного мислення, взаємоповаги, відкритого спілкування та ефективної співпраці, захисту прав людини і громадянина.

При цьому ключову роль у формуванні гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента повинні відігравати заклади вищої освіти, їх професорсько-викладацький склад, які:

- забезпечують здобуття громадянських компетентностей здобувачами освіти, їх громадянсько-патріотичне, військово-патріотичне та духовно-моральне виховання під час здійснення освітньої діяльності;

- реалізують проекти у сфері утвердження української національної та громадянської ідентичності, сприяють у реалізації таких проєктів іншими суб'єктами відносин у сфері утвердження української національної та громадянської ідентичності;

- здійснюють підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації фахівців у сфері утвердження української національної та громадянської ідентичності;

- долучають громадян України, які проживають на тимчасово окупованій території України, до реалізації проектів у сфері утвердження української національної та громадянської ідентичності, спрямованих на громадянську освіту, у тому числі із застосуванням онлайн-інструментів здобуття громадянської освіти;

- здійснюють наукове та/або методичне забезпечення педагогічної та науково-педагогічної діяльності в частині утвердження української національної та громадянської ідентичності, які стають невід’ємними складовими професійної ідентичності майбутніх фахівців [2].

Державна політика формування професійної ідентичності студента включає наступні аспекти:

- у когнітивному аспекті ідентичність передбачає усвідомлення себе як професіонала, ототожнення себе з майбутньою професією;

- в емоційному аспекті – прийняття та схвалення майбутньої професії та позитивна оцінка можливостей свого функціонування в ній;

- у ціннісно-нормативному аспекті – готовність прийняти цінності та норми професійної спільноти та слідувати їм у процесі професійної діяльності;

- у соціальному аспекті – усвідомлення та відчуття своєї приналежності до професійної спільноти, яка має досить певні межі та стандарти діяльності та поведінки.

В умовах сучасної освіти, пов’язаних із переходом від традиційної парадигми освіти до гуманістичної, існує об’єктивна необхідність вирішення проблеми соціально-психологічного супроводу формування гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента у процесі їхнього професійного становлення.

Професійна ідентичність студента – це єдність уявлень про самого себе, емоційних переживань та усвідомленої активності, пов'язаних із набуттям професії, на основі якої з'являється почуття тотожності із самим собою як майбутнім фахівцем.

Система уявлень про себе в межах професійної ідентичності студента містить уявлення про себе як про майбутнього спеціаліста (що належить до певної професійної групи), про свої професійні та навчально-професійні цілі, про свої можливості щодо реалізації цих цілей.

Студент із низьким рівнем вираження професійної ідентичності існує поза професією, вона для нього не є сенсотворчою категорією, все, що відбувається у професійній діяльності, незначуще або мало значуще для нього.

За останнє десятиліття у нашій країні сталися кардинальні зміни як у соціальній структурі суспільства, так і в характеристиках студентства як специфічної соціально-вікової категорії. Слід зазначити глибокі зміни, що відбулися у самому суспільстві: трансформацію його основних інститутів, стратифікаційних характеристик, основних змістовних цінностей. Спостерігаються також серйозні та найчастіше негативні тенденції у сучасній вищій професійній освіті.

Усі ці процеси (і в суспільстві загалом, і у вищій школі) по-своєму відображаються у життєдіяльності студентства. Нові риси зримо проявляються у способі життя студентів, системі цінностей, соціальному походження студентства. Змінюються взаємини студентів із державою (комерціалізація освіти, незатребуваність багатьох спеціальностей, відсутність обов'язкового розподілу тощо), з викладачами, з батьками.

Істотно впливає такий чинник як додаткові заробітки. Вони набули настільки масового характеру, що, по суті, можна говорити про зміну способу життя студентства, оскільки поряд з навчальною вони стають другою основною діяльністю студентства. Причому слід взяти до уваги, що

більшість студентів працює не за обраною спеціальністю, що серйозно впливає на «розмивання» професійної ідентичності. До вишу приходять різні люди з різними установками та різними «стартовими умовами».

Процес вибору професії, навчання у ЗВО став сьогодні для багатьох студентів прагматичним, цілеспрямованим відповідно до змін. Цінність освіти як самостійного соціального феномена, що має соціокультурну, особистісну та статусну привабливість, відступила. Можливо, що відмінність цінностей освіти минулих та поточних років головним чином полягає саме у цьому. Студенти гуманітарного профілю відрізняються від студентів технічного чи природничо-наукового у плані мотивації вибору професії, особливостей професійної соціалізації у виші, професійних намірів у майбутньому. Процес формування їхньої професійної ідентичності відрізняється більшою готовністю до соціальної мобільності, меншою визначеністю, більшою варіативністю та «розмитістю» сценаріїв побудови кар'єри.

Наявні дані дозволяють зробити два невтішні висновки. По-перше, уявлення про гуманітарну складову професії часто відрізняються нечіткістю, фрагментарністю, розмитістю. Професійний вибір старшокласників часто робиться випадково, під впливом зовнішніх факторів та в умовах дефіциту достовірної та вичерпної інформації.

По-друге, система виховної роботи недостатньо зорієнтована на формування гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента.

У сучасних умовах діяльність закладів вищої освіти має бути спрямована на створення умов, що сприятимуть формуванню різнобічної, соціально активної та професійно мобільної особистості спеціаліста та забезпечують високу якість його підготовки.

Вирішення цієї проблеми охоплює всі складові елементи освітнього процесу у ЗВО та багато в чому визначається успішністю навчально-виховної роботи на всіх етапах підготовки майбутнього професіонала.

Важливий етап у формуванні гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента – період навчання у виші, коли майбутній фахівець отримує необхідні знання та вміння, знайомиться зі старшими колегами, уточнює своє вихідне уявлення про ту діяльність, якій вирішив присвятити себе, вступаючи до навчального закладу. Цей процес лежить в основі професійного становлення, перетворення студента на професіонала.

Перший період адаптації студента до умов освітнього процесу у ЗВО характеризується як кризовий внаслідок руйнування аморфних та найчастіше ідеалістичних уявлень про майбутню професію. Професійна криза як внутрішньоособистісний конфлікт переживається людиною тим сильніше, що вищий статус має професійна ідентичність у структурі її ідентифікаційних підстав.

Ця криза передбачає один із двох виходів. У разі успішного подолання формується ідентичний професіонал, якого вирізняє усвідомленість професійного вибору, самототожнення з професією, референтність професійної спільноти, планомірність побудови кар'єри.

У іншому випадку формується професійний маргінал, який при зовнішній формальній приналежності до професії переживає внутрішнє неприйняття професійної етики та цінностей, що відчуває розлад з професією аж до повного розриву з нею.

Професійні кризи, пов'язані з втратою ідентичності, переживаються особистістю на різних етапах професіоналізації. Найбільш відповідальним є період підготовки до професії під час здобуття освіти у вузі, пов'язаний з тим, що ще не сформовано почуття своєї ідентичності; кризи в цей період можуть ускладнювати особистісне та професійне самовизначення.

Успішне входження у професійне середовище пов'язане із здобуттям професійної ідентичності, усвідомленням своїх професійно важливих якостей, здобуттям професійних, соціальних та матеріальних перспектив, позитивним самосприйняттям, незалежністю, самоповагою та почуттям захищеності у професійній групі.

У найбільш узагальненому вигляді професійна самосвідомість проявляється через усвідомлення себе суб'єктом майбутньої професійної діяльності. Студентам важливо сформувати образ реального «Я» та здійснити його проекцію на «професійний образ Я». Усвідомлюючи власні сильні й слабкі сторони, і навіть розуміючи значення свого психічного ресурсу до виконання професійної діяльності у майбутньому, вони можуть вибудовувати траєкторію самовдосконалення для наближення до ідеального образу «Я».

Серед навчальних дисциплін багатьох вишів чільне місце у вирішенні завдання формування гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента займає курс «Вступ до професії». Як складова гуманітарного циклу, він повинен сприяти виробленню системи сприйняття, розуміння та оцінки навколишнього соціального середовища, зокрема, професійного, усвідомлення свого місця в ньому та закладає основи успішної професіоналізації майбутнього фахівця.

Зазначимо, що вища школа має досить потужний потенціал для формування гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента, але існує серйозне відставання у тому, щоб цілеспрямовано використати наявний дидактичний інструментарій для досягнення таких цілей. Безперечно, теоретична невизначеність гуманітарної складової професійної ідентичності студентів не сприяє практичному втіленню у навчальний процес вищої школи мети, спрямованої на формування їхньої професійної ідентичності.

У той же час, певні кроки для цього можна зробити вже зараз, а саме:

- наповнити гуманітарну складову підготовки будь-якого професіонала предметами, які закладуть основу створення образу «Я» студента – основу його професійної самосвідомості;

- спираючись на принципи студентоцентрованого навчання, забезпечити активацію психічного ресурсу студента для ефективного освоєння навчально-професійного досвіду та прояв його суб'єктної позиції у цьому процесі;

- створити модель формування професійної ідентичності студента з метою постійного моніторингу процесу досягнення мети, його результатів та забезпечення, у разі потреби, корекційних заходів.

Висновки. Усе зазначене вище дає можливість сформулювати пріоритети у підготовці професійно ідентичних фахівців із використанням гуманітарної складової. Цілі підготовки спеціаліста повинні ставитися комплексно та спрямовуватися на когнітивний, ціннісно-мотиваційний, операційний особистісний та соціальний розвиток:

1. Студент має бути з перших кроків здобуття вищої освіти націлений на розвиток гуманітарної складової його професійної ідентичності, оволодіння навичками розвитку та побудови кар'єри; отримати інформацію про можливі стратегії професійного самовизначення. Умовою розвитку гуманітарної складової майбутнього професіонала є усвідомлення ним необхідності зміни, перетворення внутрішнього світу та пошук нових можливостей підвищення рівня професійної самосвідомості.

2. Формування здатності рефлексувати зміни у соціально-професійному оточенні та напрямі власного розвитку, конструювати на цій основі свою ідентичність, опрацьовувати власну систему цінностей.

3. Відкритий аналітичний погляд на світ і на себе – одна з основних умов розвитку здатності цілеспрямовано аналізувати досвід на рівні як вітчизняних, так і світових цінностей та підходів.

4. Виховання почуття відповідальності за себе та результати своєї діяльності, вміння робити вибір у складних соціальних ситуаціях тощо.

5. Робота з формування професійно ідентичних фахівців повинна починатися ще у школі через професійну освіту, діагностику, консультування, відбір, адаптацію, виховання, а продовжуватись у стінах закладу вищої освіти, покликаного не лише давати знання, а, насамперед, формувати професійну самосвідомість студентів як представників певної професійної спільності на основі гуманітарної складової професійної ідентичності особистості студента.

Список використаної літератури

1. Про освіту: Закон України від 5 вересня 2017 р. № 2145-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text>
2. Про основні засади державної політики у сфері утвердження української національної та громадянської ідентичності : Закон України від 13 грудня 2022 р. № 2834-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2834-20#Text>
3. Державна національна програма «Освіта» («Україна XXI століття»), затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 3 листопада 1993 р. № 896. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/896-93-%D0%BF#Text>

APPLYING MULTILINGUALISM IN FOREIGN LANGUAGE TEACHING

Maryana NATSIUK

Associate Professor of the Department of Intercultural Communication and Social Humanitarian Disciplines, Higher Educational Private University "Dnipro Humanitarian University", PhD

Viktoriia OSIDAK

Associate Professor of the Department of Methods of Teaching Ukrainian and Foreign Languages and Literature, Taras Shevchenko National University of Kyiv

Враховуючи потреби різних соціальних груп на освітньому рівні, мовна політика Ради Європи визначає пріоритетність багатомовних та полікультурних груп (Council of Europe, 2020). Ця стаття має на меті провести тематичний аналіз літератури з метою створення основи для впровадження багатомовності у процес навчання іноземних мов з урахуванням особливостей українського контексту. Центральне місце в цьому тематичному аналізі займають Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти у двох виданнях (Council of Europe, 2001, 2020). У статті ми представили наше розуміння ключових термінів, які лягли в основу дослідження, зокрема, розмежування термінів мультлінгвізм, плурлінгвізм, багатомовність, багатомовний учень, роль іноземної мови.

